

Joan Triadú, promotor i primer president de la Societat Catalana de Pedagogia

Amb gran satisfacció, emprenc l'exercici de glossar la figura del professor, director i pedagog Joan Triadú i el paper rellevant que va desenvolupar al capdavant de la Societat Catalana de Pedagogia (SCP), societat filial de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), en el moment de la fundació i en el primer període de la seva història. Justament, s'escau fer aquesta reflexió en l'any que celebrarem el trentè aniversari de la creació d'aquesta Societat, que pretén «d'aplegar tota l'activitat i investigació del camp educatiu, en el seu més alt nivell científic i genuïnament català»,¹ tot desenvolupant activitats científiques en pro de l'educació catalana i dels seus professionals.

En aquest capítol ens referim a una de les moltes actuacions que va dur a terme el mestre Joan Triadú en el camp de l'ensenyament i de la recuperació del prestigi de la pedagogia catalana. Precisament en aquest camp, la seva aportació fonamental es troba en l'exemple del seu exercici docent i directiu a les institucions on va exercir el seu mestratge, durant tants anys de la seva vida,² i també en l'expressió escrita del seu pensament, fruit d'una reflexió rigorosa sobre el valor de l'educació per a les persones i sobretot per a la societat i el país. Una contribució més discreta, però no per això menys valuosa, fou la seva participació per crear, instituir i sostenir entitats i institucions que, formant part del teixit social català, servissin de llevat per situar l'educació i els educadors en l'espai que els corresponia en el conjunt de produccions culturals i científiques de Catalunya, país en contínua construcció nacional. Construcció que ha estat possible gràcies a les aportacions indispensables de patriotes com Joan Triadú, que no ha de ser va-

1. Text literal extret dels Estatuts de la Societat Catalana de Pedagogia.

2. Fou director del Centre d'Influència Catòlica Femenina (CICF) i va crear el 1963 l'Escola Thau de Barcelona i el 1996, l'Escola Thau de Sant Cugat del Vallès, on exercí de professor i director.

lorat o entès sense la referència explícita a la situació històrica i política que el seu país va haver de viure i de patir.

Per situar-nos a la primavera de l'any 1984, al dia 12 de juny, en què el Ple de l'IEC va aprovar la creació de la Societat Catalana de Pedagogia, cal que ens esforcem a recordar una sèrie de fets que van condicionar aquest esdeveniment, van propiciar que s'esdevingués i justifiquen l'encert d'aquells, entre els quals el mateix Triadú, que hi van treballar perquè fos una realitat.

1. CONTEXT EDUCATIU I JUSTIFICACIÓ DE LA CREACIÓ DE LA SCP

Cinc anys després de l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, i quatre anys després que s'efectués el traspàs, en matèria d'educació, de les «competències plenes» de l'Estat a la Generalitat, l'escola catalana començava a emergir de la gran nit del franquisme. El Departament d'Ensenyament ja havia assumit la gestió administrativa del sistema educatiu català i estava aplicant experimentalment la reforma dels ensenyaments obligatoris; s'havien creat comissions internes per analitzar, entre d'altres, la incorporació de novetats que dotessin de més qualitat l'educació, com ara les noves tecnologies a l'ensenyament o el tractament lingüístic escolar. També s'estaven incorporant normativament les prescripcions de la Llei de normalització lingüística, publicada el 6 d'abril de 1983. Catalunya es trobava en un moment d'optimisme veient que els primers passos de l'autogovern en educació començaven a donar fruit, i que les expectatives del poble podrien, encara que lentament, assolir-se.

A poc a poc, el model d'escola catalana definit i desenvolupat legislativament, a partir de la proposta formulada per Òmnium Cultural i basada, val a dir, en la concepció àmpliament defensada per Joan Triadú i la Delegació d'Ensenyament Català (DEC), anava assolint un ressò favorable a les diverses escoles que, discrecionalment i voluntària, incorporaven el català com a llengua vehicular, fins i tot en els entorns sociolingüístics menys favorables. La comunitat educativa es mostrava receptiva als canvis que s'estaven produint a les escoles, els quals no només afectaven la gestió administrativa, sinó que també, i sobretot, introduïen el canvi més notable: la incorporació del català com a llengua d'escola, desplaçant el castellà vehicular, fins aleshores l'omnipresent. I tot plegat, desenvolupant-se amb un ampli suport social.

És en aquest context que, més enllà de l'àmbit escolar i administratiu, resultava imprescindible analitzar quina era la situació del món professional, de les xarxes associatives i de les institucions científiques sobre l'educació que actuaven a casa nostra. Aquesta acció havia de ser feta per persones de prestigi acadèmic i professional que tinguessin clar que Catalunya tenia al davant un gran repte de

redreçament cultural, social i polític. En conseqüència, calia actuar sobre la formació dels futurs ciutadans, recolzant-se en la sòlida base de l'ensenyament.

Els mestres catalans interessats des dels anys seixanta per la renovació pedagògica, didàctica i metodològica s'havien aplegat entorn de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, a partir de mitjans dels anys seixanta. Els pedagogs de l'àmbit universitari estaven vinculats a la tan prestigiosa com forana Sociedad Española de Pedagogía, fundada pel Consejo Superior de Investigaciones Científicas l'any 1949. La relació d'aquests estaments i de l'ensenyament en el seu conjunt amb l'IEC era inexistent, fet que constituïa una greu mancança en un país on la sensibilitat pedagògica popular i l'elenc de grans mestres i pedagogs han estat sempre actius molt importants.

Joan Triadú, als anys vuitanta, ja disposava d'una llarga trajectòria com a pedagog de prestigi³ —també com a literat i crític literari—, al capdavant de la Institució Cultural del CIC i, des de 1963, dirigint l'Escola Thau de Barcelona. El 1981 se l'havia guardonat amb el Premi Ramon Fuster del Col·legi de Doctors i Llicenciats, i l'any 1982, la Generalitat de Catalunya el reconeixia amb la Creu de Sant Jordi. Des de la seva creació, l'any 1963, fou membre d'Òmnium Cultural; el 1975 havia participat en la fundació del Consell Català d'Ensenyament, mentre s'esperava l'autonomia educativa, i l'any 1983 era membre numerari de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de l'IEC i, per tant, estava en una situació favorable per impulsar la creació, com una filial de l'Institut, de la Societat Catalana de Pedagogia. I així va ser.

2. PRIMERS PASSOS I FUNDACIÓ DE LA SCP

L'any 1983, un grup reduït de pedagogs catalans, entre els quals cal destacar dos professors del Departament de Pedagogia de la Universitat de Barcelona, el doctor Ernest Mascort i la senyora Carme Carmona, en una entrevista amb el doctor Enric Casassas, llavors president de l'IEC, li plantejaren la conveniència de la creació de la Societat, i li sol·licitaren empara per crear-la com una filial d'aquella institució. L'acollida rebuda per la iniciativa va comportar que el doctor Casassas fes l'encàrrec a Joan Triadú d'assumir l'orientació i la delegació de l'IEC en el procés constituent d'aquesta futura filial, en qualitat de membre numerari de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de l'Institut.

De fet, en aquell moment, el nombre de societats filials no era elevat. L'Institut, en els més de cent anys d'història des de la seva fundació, el 1907, ha creat i emparat les vint-i-vuit societats filials actuals, de les quals, en el moment a què ens

3. Extret del llibre d'Agustí PONS, *Joan Triadú, l'impuls obstinat*, Fundació Jaume I i Barcino, 1993.

referim, només n'hi havia unes deu. Es tractava, doncs, d'iniciar un procés delicat que requeria atenció i encert per arribar a ser aprovat pel Ple de l'IEC.

Així, amb el lideratge del senyor Joan Triadú, s'inicien les primeres trobades informals amb altres col·legues de la Universitat de Barcelona i alguns funcionaris de la nova Administració educativa catalana i es constitueix la comissió gestora de la Societat, que va anar elaborant els primers documents fundacionals. Ja en aquells primers escrits s'especifiquen les finalitats de l'associació, que són, en línies generals, «propugnar, impulsar i aplegar l'alta investigació educativa en les terres de llengua i cultura catalanes, així com defensar el seu caràcter genuí»,⁴ tal com especifiquen literalment els seus primers Estatuts.

Els primers escrits formals dels quals tenim referència són del març de 1984. Concretament, el dia 7 d'aquell mes s'adreça una carta al doctor Enric Casassas, president de l'IEC, en què se sol·licita la creació de la Societat. Paral·lelament, es trameta una carta a un grup de pedagogs catalans per comunicar-los la iniciativa. El 23 de març, l'IEC donava llum verda a l'inici del tràmit de constitució, i el 12 de juny de 1984, el seu Ple creava la Societat.

La reunió constitutiva de la Societat es va convocar i celebrar el 4 de juliol del mateix any i fou presidida pel secretari de l'IEC, doctor Ramon Aramon, acompanyat pel senyor Joan Triadú, «delegat de l'IEC a la Societat», segons consta en acta, i també hi van participar divuit persones més. En aquesta sessió es crea una comissió gestora que, presidida pel professor Triadú, aplegava Sara Blasi, Carme Carmona, Josep González-Agàpito, Joan Mestres i Ernest Mascort, amb l'encàrrec d'elaborar el Reglament intern i convocar la primera Junta General de la Societat.

Després de l'aprovació del Reglament intern, encara quedaven més clares les finalitats fundacionals i també els objectius a assolir, que es poden resumir així:

— Reunir en una associació els professionals de la pedagogia i les persones que han dut a terme aportacions educatives importants en les terres de llengua catalana.

— Impulsar la investigació educativa i col·laborar-hi, especialment en allò que fa referència a la vida i el moviment educatiu del nostre país.

— Ésser un lloc d'anàlisi, reflexió i diàleg sobre la situació de la pedagogia a Catalunya i als Països Catalans, sobre la seva història i sobre la seva projecció futura en un context europeu i mundial.

Des del principi es volien reunir professionals de la pedagogia, en un sentit ampli, de totes les terres de parla catalana, i per tant identificats per la llengua catalana, i establir un marc de treball lligat a la recerca i al pensament científic, però també a la realitat educativa de casa nostra, i fer-ho en el marc de la nostra pertinença a l'Europa dels pobles.

4. Text literal de l'article 1 dels Estatuts aprovats per l'IEC el 23 de març de 1984.

3. PRESIDÈNCIA DE JOAN TRIADÚ A LA PRIMERA JUNTA RECTORA DE LA SOCIETAT

A principis del curs acadèmic 1984-1985 culminava la constitució d'aquesta entitat, amb la celebració, el 15 d'octubre, de la primera Junta General, que, amb l'assistència dels quaranta-nou socis fundadors,⁵ elegí la primera Junta Rectora, presidida pel mestre, Joan Triadú, i amb tres vicepresidents, Lluís Folch i Camarasa, Ernest Mascort i Jaume Sarramona; una secretària, la senyora Carme Carmona, i dues vocals, la senyora Carme Borbonés (que en seria la tesorera) i Margari-da Muset, que signa aquest article.

A partir d'aquest moment, es treballa en quatre grans àmbits:

1. La creació de l'estructura administrativa que permeti acomplir els objectius fundacionals. S'estableixen, amb una periodicitat anual, les assemblees de socis, i amb una periodicitat quinzenal, les reunions de Junta. Es divulga la creació de la Societat en el món educatiu, de manera que en un curs s'arriba a doblar el nombre de socis.

2. L'establiment d'unes borses d'estudi per incentivar la recerca pedagògica i la publicació dels treballs fruit d'aquests ajuts.⁶

3. L'edició d'un butlletí que faci conèixer el pla d'activitats de l'entitat, en doni compte als socis i a l'IEC, i en faci difusió pública. L'any 1986 apareix el primer *Butlletí*, que té el número 0 perquè és una mostra del que la Junta es proposa dur a terme en el futur, de manera més rigorosa i elaborada.

4. Finalment, l'organització dels diversos tipus i modalitats d'activitats acadèmiques que celebrarà en el futur la Societat; en concret, els actes acadèmics i les conferències inaugurals del curs acadèmic; les jornades científiques, i les sessions acadèmiques per homenatjar pedagogs il·lustres.

La concreció de les primeres activitats de la SCP, concebudes i realitzades durant la presidència de Joan Triadú, pot servir per mostrar el tarannà que, des de la primera Junta, ha impregnat l'esdevenir d'aquesta associació en els seus trenta anys de funcionament.

El primer acte acadèmic celebrat fou una conferència, dictada el 6 de juny de 1985 pel doctor Antoni Joan Colom, catedràtic de pedagogia de la Universitat de Palma de Mallorca, que es va titular *El moviment de renovació pedagògica. Relacions catalano-mallorquines*. Aquest primer acte de l'entitat va ser inaugurat pel conseller d'Ensenyament del Govern de la Generalitat, Joan Guitart.

5. A la p. 22 del *Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia* núm. 0 figura la relació dels socis fundadors annexa a l'acta de la sessió.

6. A la p. 29 del *Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia* núm. 0 figura la relació de les primeres borses d'estudi concedides, amb els títols dels treballs i els noms dels autors.

La segona conferència, pronunciada el 21 d'octubre de 1986, va anar a càrrec del doctor Octavi Fullat, catedràtic de filosofia de l'educació de la Universitat Autònoma de Barcelona, amb el títol *Educació i nació*. Aquests dos esdeveniments van crear l'expectativa que l'acte inaugural de cada curs esdevindria el primer acte públic de reflexió i anàlisi de temàtiques educatives d'actualitat, presentades per algun professor universitari de reconegut prestigi a l'àmbit català.

També en aquest període es va iniciar un nou tipus d'activitat que la Societat ha celebrat moltes altres vegades i que significa un esforç organitzatiu i acadèmic més elevat, perquè implica la presentació de ponències i de treballs de recerca. Ens referim a les primeres Jornades de la Societat, organitzades els dies 22 i 23 de novembre de 1985, que, en aquest cas, tractaren sobre «El nostre sistema educatiu i el repte d'Europa». S'hi celebraren les tres taules rodones que detallarem seguidament:

— «Incidència a Europa de la formació professional en el sistema educatiu», amb la participació de G. Dupont, M. Reniu, N. Borrell, V. Bedito, J. A. Brunet i F. Falgueras, i moderada per J. González-Agàpito.

— «Les diverses opcions europees davant el fet diferencial en l'educació», amb la participació de Ll. Font i Camarasa, J. M. Jarque, M. Meler, J. M. Domènech i F. de Cea, i moderada per E. Mascort.

— «Incidència a Europa de les llengües en l'àmbit educatiu», amb la participació d'I. Marí, J. Arenas, J. Mestres, M. Pla, J. Oliver, J. A. Benavent i P. Verdaguer, i moderada per J. Triadú.

A les Jornades hi va haver una gran participació no només de socis, poc nombrosos encara, sinó de mestres, pedagogs i persones interessades. I van suposar una gran projecció de l'entitat i de les seves finalitats fundacionals. A part de les aportacions dels conferencians, entre els quals cal destacar Josep Padró, hi va haver presentació de comunicacions per part dels participants. I es va assolir un clima social i científic notable. Una nova modalitat d'acció s'havia encetat, sembla que amb prou èxit.

Un altre tipus d'activitat que s'ha anat organitzant al llarg de la vida associativa amb una certa regularitat són els actes commemoratius d'homenatge a pedagogs importants per a l'educació catalana. Enceta aquesta modalitat la celebració, el 27 de maig i el 2 de juny de 1986, del centenari del naixement d'Alexandre Galí, «un pedagog que donà testimoniatge en uns temps difícils», tal com explicita el *Butlletí*.⁷ A l'acte acadèmic que va presidir el president de la Generalitat, Jordi Pujol, hi van participar figures tan rellevants com el doctor Miquel Siguan, el doctor Antoni M. Badia i Margarit i el mateix Joan Triadú, entre d'altres.

En les activitats organitzades en aquell període es palesa sempre la categoria acadèmica dels ponents i conferencians. Fet que també es posa de manifest

7. *Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia*, núm. 0 (1986), p. 147.

en la relació de socis que s'apleguen al voltant de la Societat: professorat universitari, els recercadors més representatius, alts funcionaris de la nova Administració educativa catalana i directius i mestres de tots els nivells escolars. És a dir, persones de reconegut prestigi, les quals proporcionen a les activitats socials el to acadèmic imprescindible en una filial de l'IEC. Darrere d'aquesta manera de fer, rigorosa i exigent, hi ha, sens dubte, la intervenció i participació activa del mestre Triadú, president amatent a l'adequació de les activitats socials i acadèmiques al nivell de qualitat que li ha de ser propi a un institut o acadèmia nacional.

L'activitat de la primera Junta Rectora i del seu president va ser molt notable, sobretot perquè cada actuació comportava un assaig, una temptativa, una nova experiència per a tots els membres. Les actuacions dutes a terme de les quals hem fet una breu descripció representen el repte de la primera vegada i suposaven un gran esforç i certa tensió en els responsables. Tanmateix, hi havia a les reunions un cert estil anglès de *fair play*, que imprimia caràcter i que facilitava el diàleg, l'acord i l'encert. L'exigència en les finalitats no va comprometre mai l'harmonia i l'exquisit respecte. En tot moment fou explícita la voluntat del primer president de la Societat, el mestre Joan Triadú: havíem d'esforçar-nos per contribuir a dignificar la pedagogia a Catalunya, sota l'empara científica de l'IEC, per participar en el redreçament de l'escola d'aquest nostre país que tot just despertava a la democràcia i a l'autonomia. L'excel·lència en les actuacions organitzades era la fita que ens posava el president de la Junta, un alt nivell d'expectatives que Joan Triadú sempre va saber posar en totes les seves obres com a mestre, director, literat i crític literari. El sentit de la responsabilitat dels ciutadans que saben que són en un país i un temps en què «tot està per fer i tot és possible», com deia el poeta de Roda.

4. LA PETJADA DE JOAN TRIADÚ EN LES ACTUACIONS POSTERIORES DE LA SOCIETAT

L'esforç de la Junta Rectora, presidida per Triadú, en aquests primers anys fou, sobretot, per crear una manera de fer i construir una base sòlida de futur, procurant en totes les actuacions assolir l'excel·lència. El president, amb una visió clarivident de la situació crítica de l'ensenyament, en aquells anys, mira al futur amb ambició i mostra esperança per a aquest futur, tal com ens diu en l'editorial del primer *Butlletí* de la Societat: «Avui la investigació pedagògica resta massa sovint al marge de les activitats, els propòsits o les reivindicacions dels professionals de l'ensenyament. Però la urgència dels problemes immediats, sovint de gran abast i gravetat, com sabem, no ens ha de fer perdre de vista el fet que investigar és

treballar no sols per a les situacions del moment que vivim, sinó, com és obvi, per a l'esdevenidor».⁸

Endegat el curs acadèmic 1986-1987, amb la lliçó inaugural dictada pel doctor Octavi Fullat, es convoca l'Assemblea de Socis preceptiva i és elegida la segona Junta Rectora de l'entitat, amb la renovació d'alguns membres, entre els quals el president. La tasca dura de començar-ho tot ja s'ha fet i és elegida la candidatura elaborada i presentada pel mateix Triadú, presidida per Folch i Camarasa i amb la incorporació de Jordi Galí, com a vicepresident. La continuïtat en l'actuació sembla garantida.

En els trenta anys de vida, la Societat ha estat presidida per personalitats importants en l'àmbit educatiu de casa nostra. N'han estat presidents successivament els senyors Lluís Folch i Camarasa (1986-1990), Jordi Galí i Herrera (1990-1998), Lluís Busquets i Dalmau (2002-2008) i Martí Teixidó i Planas, actual president. En totes les èpoques s'ha mantingut l'alt nivell d'exigència i la fidelitat als principis fundacionals, basats en la defensa de l'educació de qualitat, catalana i progressista, que ha d'estar al servei del país i de les persones.

Les activitats dutes a terme per la Societat, en els anys posteriors a la presidència de Joan Triadú, han estat sempre molt concorregudes, amb un fort contingut cultural i científic, amb un bon nivell acadèmic i han versat sobre temàtiques de gran actualitat a Catalunya i al món. Podem afirmar que s'hi observa una gran continuïtat i també un ritme d'activitat creixent, com és propi d'una entitat viva i activa.

Esmentarem alguns dels temes tractats en les jornades d'estudi convocades periòdicament, que en algunes èpoques es van denominar Seminaris de Tardor i que han abordat, entre d'altres, les qüestions següents: «Noves tecnologies i educació» (1987), «Integració del deficient mental a l'escola» (1988), «L'avaluació educativa» (1989), «La investigació pedagògica» (1990), «Multiculturalisme i educació» (1991), «Humanisme, educació i tecnologia a la Catalunya i a l'Europa del futur» (1992), «Bases per a un sistema educatiu d'ensenyament nacional català» (1994), «Docència i societat a la Catalunya actual» (1995), «Un canvi de paradigma en l'educació universitària: la UOC» (1996), «Repensar l'educació, avui» (2001), «Educar la dimensió religiosa» (2003), «Narracions i pedagogia» (2006), «La societat en transició. La segona renovació pedagògica» (2007), «Infància i TDH, anàlisi multifactorial» (2013) i «L'adquisició de la competència multilingüe. De la fonamentació científica a la pràctica escolar» (2014).

L'any 2005 s'inicien unes trobades per presentar experiències escolars que s'anomenen Primavera Pedagògica: es pretén crear un espai per donar a conèixer els nous valors i les experiències reeixides en el camp educatiu i possibilitar l'inter-

8. «Editorial», *Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia*, núm. 0 (1986), p. 7.

canvi entre els professionals de l'educació. Aquesta activitat palesa la voluntat de la Societat de no romandre tancada a la pràctica pedagògica que es du a terme als centres escolars.

Pel que fa als actes d'homenatge, s'han celebrat homenatges, amb motiu d'alguna data assenyalada, als pedagogs catalans Rafel Xambó, Joan Triadú, Lluís Folch i Camarasa, Artur Martorell, Pere Vergés i Sara Blasi. És a dir, la Societat s'ha compromès a mantenir la memòria històrica en el camp de l'educació, en un país que ha tingut grans figures de l'educació, sovint poc o gens reconegudes oficialment, perquè han representat sempre una posició valenta en defensa dels valors propis de la democràcia i de Catalunya.

Quant a les publicacions de difusió de l'activitat científica i social de la Societat, hi ha quatre referents històrics que s'han anat produint en aquests anys de vida:

a) El *Butlletí*, que ja va aparèixer el 1986 amb el número 0, com una prova, i al qual ja ens hem referit, va ser redissenyat el juny de 1988 i se'n va publicar el número 1,⁹ i successivament un per any, fins a l'any 1994.¹⁰ El contingut es feia ressò de l'activitat de la Societat i dels resultats de la recerca feta per algun soci, en molts casos en relació amb les borses d'estudis atorgades. L'estructura donada a la publicació permetia conèixer els treballs elaborats i presentats en actes organitzats en el marc de la Societat, en jornades o conferències, i també recerques o ponències d'interès general. Hi havia, també, un apartat anomenat «Testimonis i experiències» que incloïa estudis i testimoniatges de la pràctica docent seleccionats pel seu contingut.

b) L'any 2002, i també amb una periodicitat anual, es va crear la *Revista Catalana de Pedagogia*,¹¹ amb un contingut clarament científic i de divulgació de la tasca de recerca i els estudis elaborats a l'entorn de l'entitat (per iniciativa pròpia o per encàrrec de la Junta). Algunes vegades la *Revista* comprèn els treballs fets en dos cursos acadèmics. Es tracta d'una publicació densa i d'un bon nivell científic que continua editant-se actualment.

c) L'any 2005 reapareix el *Butlletí*,¹² amb un nou disseny i amb una finalitat més discreta i pragmàtica que l'anterior: es tracta de comunicar als socis les activitats de l'entitat i les qüestions d'interès en el camp de la pedagogia. Aquest nou model de *Butlletí* va ser elaborat i publicat amb una periodicitat d'uns cinc números per any. Se'n van publicar tretze números fins al 2008, en què es va deixar de publicar en ser substituït per la pàgina web de l'associació.

9. Ens referim al *Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia* (Barcelona, Societat Catalana de Pedagogia, filial de l'Institut d'Estudis Catalans, Secció de Filosofia i Ciències Socials), núm. 1 (juny 1988).

10. L'última referència és del *Butlletí* monogràfic *La dimensió nacional de l'educació. El paper dels ensenyants a la Catalunya d'avui* (Barcelona), núm. 3 (1994).

11. Vegeu el web blogs.iec.cat/scp/publicacions/revista-catalana-de-pedagogia.

12. Vegeu el web blogs.iec.cat/scp/publicacions/butlletins.

d) Les altres publicacions puntuals i sovint de tema monogràfic han estat, també, prou encertades i han permès mostrar el fruit del treball i de la recerca d'alguns socis, que per temàtica o metodologia pot tenir un interès general per a l'àmbit educatiu. En alguns casos, s'han elaborat i fet públics documents d'anàlisi i proposta sobre qüestions educatives de rellevància per a Catalunya, en les quals l'opinió experta i col·lectiva dels socis, eminents pedagogs en actiu, podria ser útil a les institucions i als responsables de la gestió educativa.

Un altre aspecte a destacar de l'acció de la Societat ha estat la col·laboració i la participació en activitats organitzades per altres entitats afins. En primer lloc, en les activitats organitzades pel mateix IEC; en segon lloc, amb altres entitats, sempre que es tracti de temes relacionats amb l'educació. En aquest sentit, cal remarcar l'aportació de documents elaborats per comissions d'experts al Consell Escolar de Catalunya o al mateix Departament d'Ensenyament. Aquesta actitud col·laborativa indica el compromís cívic i la voluntat de servei al país que sempre han estat presents en l'associació i que formen part del seu esperit fundacional.

5. RECONeixEMENTS DE LA SCP AL SEU PRIMER PRESIDENT, JOAN TRIADÚ

En aquests trenta anys de funcionament, la Societat Catalana de Pedagogia ha mostrat el reconeixement al seu primer president fonamentalment de dues maneres. La primera, amb la fidelitat als principis fundacionals que van impregnar les actuacions endegades per la primera Junta i pel primer president, que queda provada en resseguir el procés històric de l'entitat. Una altra manera de reconèixer l'aportació feta ha estat l'organització i la participació en actes d'homenatge específics.

En aquest cas, hem de fer esment de la participació de la Junta de la Societat a l'exposició i els actes d'homenatge que el març de 2013 s'organitzaren al Palau Robert de Barcelona amb el títol *Llegir com viure*, als quals es va fer referència a la pàgina web de la Societat, convidant els socis a assistir-hi.¹³

Per tot el que s'ha anat exposant en aquest article, es palesa la importància de la presència inicial de Joan Triadú al capdavant de la Societat Catalana de Pedagogia, justament en els primers anys de la seva trajectòria. I es fa evident que amb el lideratge fort, des dels primers passos, la Societat es va anar configurant com una entitat social fidel a la pedagogia, entesa com una ciència aplicada al servei del país (de la «Catalunya gran»), compromesa amb la nació i amb els seus ciutadans i connectada al futur des del context europeu que li correspon. Aquests trets identi-

13. Ens referim al web blogs.iec.cat/scp.

fiquen la Societat des de l'inici i es van reiterant al llarg dels anys fins avui. L'empremta deixada per Joan Triadú, al seu capdavant, de compromís, exigència, rigor i servei no s'ha esborrat.

MARGARIDA MUSET I ADEL
Societat Catalana de Pedagogia

BIBLIOGRAFIA

Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia [Barcelona: IEC. Societat Catalana de Pedagogia], núm. 0 (1986).

Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia [Barcelona: IEC. Societat Catalana de Pedagogia], núm. 1-3 (1988-1994).

Butlletí de la Societat Catalana de Pedagogia [Barcelona: IEC. Societat Catalana de Pedagogia], segona època, núm. 1-13 (2005-2008).

PONS, Agustí. *Joan Triadú, l'impuls obstinat*. Barcelona: Fundació Jaume I: Barcino, 1993.

Revista Catalana de Pedagogia [Barcelona: IEC. Societat Catalana de Pedagogia], núm. 1-7 (2002-2010).